

1r PREMI CATEGORIA JOVE

CLARA GIL RODRÍGUEZ

ELS PETITS GRANS DETALLS

He anat a comprar l'esmorzar com cada dissabte. Un croissant de xocolata calentet, per a ella, i una magdalena per a mi. El petit (i sagrat) ritual amb què iniciem cada cap de setmana. Arribo a la porta de casa i ja sento el soroll escandalós de la tele des de fora. Somric per mi: ja s'ha despertat.

Fico la clau i obro a poc a poc per no sobresaltar-la. "Mira-la, ella", penso divertida davant l'estampa que se'm regala. Cabells descambuixats, ben estiradeta al sofà; el solet matiner entrant per la finestra i les calcetes com a única vestimenta. La veritat que, tot plegat, transmet un sensació de llibertat que em convida a voler estirar-me al seu costat i no fer res més en tot el dia. Però no. Hi ha molt a fer! Camino cap a ella... ni bon dia ni cap abraçada: els seus ulls fixos al croissant. Em mira, somriure trapella, "Bon dia, senyoreta!", exclamo. "Què n'estàs de bé aquí al sol, eh? Mira-la ella que espavilada de bon matí. Del llit a la tele!". Riu i s'apropa al paquetet que porto a les mans per posar-lo sobre la taula del balcó, allà on sempre.

Cada dissabte el mateix. Seguint minuciosament tots i cada un dels petits (i indiscutibles) rituals. Però la veritat, ho agreixo. En aquest món de canvis continus, d'estrès i presses... em reconforten els dissabtes de ritme calmat, ronser, despreocupat. Comencem el matí parant la taula i esmorzem juntes al balconet. Als peus del silenci de les nou del matí i el sol primaveral mallorquí, parlem una mica de la setmana i repassem amb calma el que farem avui. Em giro de cara al sol i tanco els ulls. "Hi ha dies en què necessitem ben poc", penso per mi.

Seguidament, el caos. L'acompanyo a triar la roba i l'ajudo a dutxar-se i a vestir-se i mentrestant es posa a cantar (perquè per a ella sempre és bon moment per cantar i sempre té cançons noves que per mi no són noves però faig com si ho fossin amb l'entusiasme de qui descobreix per primer cop quelcom que li encanta). Mentre li poso música al *youtube* m'enfronto al desordre de la casa i recullo la roba i frego plats i poso la rentadora i rego els geranis del balcó que entre setmana estan abandonats i oblidats.

Aquest balconet nostre va ser en els seus temps el més colorit de tots els balcons del bloc. El més consentit i presumit. El vam intentar recuperar i mantenir després que es possessin malalts per una plaga però mai no van tornar a ser el mateix i els vam desatendre durant mesos. Recordo com, un temps després de "l'abandonament" dels geranis, parlant amb la mare de què sé jo, enmig de la conversa, em va dir: "Clara, la vida no és més que un conjunt de detalls". La frase se'm va quedar ballant al cap i, a l'endemà, en veure aquell trist i mediocre balcó vaig sortir corrents cap a la floristeria. Des de llavors, com més pensava en aquella frase més sentit li trobava.

No va ser un gran canvi, vaig posar cinc geranis on abans n'hi havia onze o catorze. No era el mateix, però em va retornar una il·lusió oblidada. “La vida són detalls”. Tota la vida buscant i esperant “lo extraordinari” perquè, al final, la millor de les lliçons resulti ser tot el contrari: el detall petit, el fet senzill. Els detalls insignificants que acaben essent els significatius. Els que donen sentit.

Aquell balcó que un dia va ser la festa de tots els balcons es va convertir en un racó de pausa i pau. El meu moment d'acaronar les flors, de reflexió present, d'autocura. Rego els geranis i res d'això és el que era però ho mantinc com a petit homenatge al que un dia va ser. La sento cantar de fons. Aterro de cop. El present em reclama. Em prenc un moment per acompanyar-la fluixet. Canto per mi. La llum blanca del matí m'acaricia les galtes. Instant dolç.

Baixem al parc i ens hi entretenim una estona. Llavors, de camí al mercat, com sempre, em demana un gelat de llet (també jo en vull però sé que ella el demanarà i quan ho fa somric victoriosa). La cosa, com podeu veure, va de rituals quotidians i viatges al temps.

Al mercat, la carnissera de sempre ens rebrà amb un ample somriure: “Bon dia madones!”. Es gira cap a ella: ¿Cómo vamos, señora María?, ¿De paseito con la nieta?, ¡Hay que ver lo que se parecen!”. L'àvia em mira i somriu tendra.

Arribarem a casa i prepararé els macarrons dels dissabtes. La recepta és seva i també el davantal que em poso. Els ingredients, els seus de sempre. Només han canviat els papers. Ara cuino jo i ella s'asseu a la cadira de la cuina on abans jo esperava impacient. El meu plat preferit. Això no ha canviat. Tot és igual i diferent. Ara sóc jo qui la vesteix, qui li compra el gelat, qui cuina i ara és ella la que fa trampes jugant a la partida del parxís de després de dinar. Els rols s'han invertit però els dissabtes segueixen sent nostres. Les cures mútues són les mateixes, la tendresa hi és, més forta que mai.

Amb el temps va recordant menys coses, menys dates i fa preguntes que són punxadetes al pit. El procés, per sort, no s'està donant molt de pressa. La pèrdua de records més recents l'està apropant a la seva part més infantil. La cuido com em cuidava i li torno, amb paciència, tot el que em va donar. Li faig bromes de nena petita i riu escandalosament. Detalls. Detalls que com deia la mama defineixen qui som, a què donem importància i que construeixen, tan petits, actes significatius i importants en les vides dels qui ens envolten.

Passem la tarda jugant a jocs de taula i mirant la tele i és hora de marxar a casa. Li faig una abraçada i li explico que ja he de marxar i que demà vindrà la tieta al matí per portar-la a dinar. Ella em mira i s'emociona. “Pero no me llores abuela...”

“Pero, chiquilla... que de alegría también se llora.”

PSEUDÒNIM: CLARA GIL